

Радой Ралин
„Меггя Утца“

Заспали са замръзналите къщи.
Из улиците вее вятър лош.
След дълга обиколка се завръщам
по „Мегя утца“ късно в полунощ.

По „Мегя“ всички къщи са еднакви.
Как ще позная своята врата?
Но знам, че Ирма още ме очаква –
прозорчето мъждука през нощта.

Почуквам лека на вратата къцна
и Ирма ми отваря на часа
и вместо поздрав – здраво я прегръщам,
ръце затоплям в нейната коса.

Аз нямам навик да се влюбвам бързо,
но трябва близък в чуждата страна
и може би за туй съм се привързал
към тая руса, мъничка жена.

Когато сутрин тръгвам да пътувам
и ме очаква неизвестността,
целувам я. Тя тъжно се сбогува,
изпраща ме до пътната врата.

Тя знае, че през тази нощ студена
се връщам изморен и изгладнял,
и масата добре е наредена,
и огънят е буйно запламтял.

По „Мегя“ всички къщи са еднакви,
но лесно ще намеря „своята“ аз.
Прозорчето, което свети в мрака,
за мене свети в тоя късен час.

1948

КРАЙ

© 1948 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5839>]